

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudců JUDr. Milady Tomkové, JUDr. Jiřího Pally, JUDr. Ludmily Valentové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **H. G.**, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, poštovní příhrádka 21/OAM, Praha 7, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného č. j. OAM - 1 - 375/VL - 10 - 05 - 2007 ze dne 7. 5. 2007, o udělení azylu, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě č. j. 60 Az 52/2007 - 28 ze dne 2. 4. 2008,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Včas podanou kasační stížností napadl žalobce v záhlaví uvedený rozsudek Krajského soudu v Ostravě, jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 7. 5. 2007, č. j. OAM - 1 - 375/VL - 10 - 05 - 2007. Rozhodnutím správního orgánu byla žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

Skutková zjištění, z nichž správní orgán vycházel, svědčí podle krajského soudu jednoznačně o tom, že žalobce, který se zdržuje v České republice od října 2002, požádal o udělení mezinárodní ochrany dne 29. 4. 2007 opakovaně (první žádost o udělení azylu podal dne 14. 10. 2002, azyl mu nebyl udělen, žaloba proti rozhodnutí žalovaného byla zamítnuta stejně jako kasační stížnost proti rozsudku krajského soudu). Důvody obou žádostí byly totožné, tj. obava z dalších útoků ze strany Arménů a fidajínů. Žalobce tedy opakovaně podal žádost o mezinárodní ochranu z důvodů shodných jako v žádosti předchozí, a to poté, kdy mu bylo uděleno správní vyhoštění s cílem vyhnout se tomuto vyhoštění, a správní orgán tedy nepochybil, pokud žádost zamítl jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 2 zákona o azylu.

Za této procesní situace nebyl správní orgán povinen rozhodovat o doplňkové ochraně podle § 14a zákona o azylu (stěžovatelem nesprávně uváděna překážka vycestování podle § 91 zákona o azylu před novelou tohoto zákona), protože o ní rozhoduje pouze v případě neudělení mezinárodní ochrany nebo jejího odnětí, nikoliv v případě, kdy mezinárodní ochranu vůbec nelze udělit. Krajský soud proto žalobu zamítl jako nedůvodnou.

Rozsudek krajského soudu napadl žalobce (dále též „stěžovatel“) kasační stížností z důvodů vymezených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatel má za to, že správní orgán i krajský soud nesprávným způsobem posoudil právní otázku, zda je možno na případ žalobce vztáhnout ustanovení § 16 odst. 2 zákona o azylu. Dále má za to, že žalovaný nedostatečným způsobem provedl dokazování, a na základě takto zjištěného skutkového stavu nebylo možno ve správním řízení o udělení azylu spravedlivě rozhodnout. Stěžovatel je rovněž přesvědčen o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí krajského soudu napadeného kasační stížností. Správní orgán podle něj porušil § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, a § 91 zákona o azylu. Stěžovatel má za to, že splňuje zákonné podmínky pro udělení azylu. Navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek Krajského soudu v Ostravě zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení. Současně požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Při rozhodování o kasační stížnosti stěžovatele musel nejprve Nejvyšší správní soud posoudit, zda jsou splněny podmínky řízení. Předně tak zkoumal, je-li kasační stížnost přijatelná ve smyslu ust. § 104a s. ř. s., tedy zda svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Vycházel přitom z precedentního usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikováno pod č. 933/2006 Sbírky rozhodnutí Nejvyššího správního soudu. Podle tohoto usnesení je podstatným přesahem vlastních zájmů stěžovatele jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech azylu je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů. V zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech azylu je pak nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 s. ř. s., nýbrž také uvést, v čem spatřuje – v mezích kritérií přijatelnosti – v konkrétním případě podstatný přesah svých vlastních zájmů a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

Z hlediska výše uvedeného Nejvyšší správní soud konstatuje, že v daném případě kasační stížnost neobsahuje žádné tvrzení, z něhož by bylo možné dovodit, v čem stěžovatel spatřuje přijatelnost své kasační stížnosti ve smyslu ust. § 104a s. ř. s. Nejvyšší správní soud pak z úřední povinnosti nenalezl žádnou zásadní právní otázku, k níž by byl nucen se vyjádřit v rámci sjednocování výkladu právních předpisů a rozhodovací činnosti krajských soudů.

Nejvyšší správní soud vyšel z podkladů ve spise, jakož i ze své předchozí judikatury konstatující, že použití § 16 odst. 2 zákona o azylu nevyžaduje existenci pravomocného rozhodnutí o vyhoštění. Je pouze třeba, aby byla prokázána existence „hrozícího vyhoštění“, a tudíž zcela postačuje vydání rozhodnutí o vyhoštění (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 8. 2008, č. j. 5 Azs 24/2008 - 48).

Nejvyšší správní soud je vzhledem k výše uvedenému toho názoru, že podaná kasační stížnost nesplňuje podmínky přijatelnosti ve smyslu § 104a s. ř. s., a proto ji odmítl jako nepřijatelnou. O odkladném účinku Nejvyšší správní soud nerozhodoval – je stanoven přímo ze zákona (§ 32 odst. 5 zákona o azylu).

Výrok o nákladech řízení má odůvodnění v ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s. (za použití § 120 s. ř. s.), podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li žaloba (v tomto případě kasační stížnost) odmítnuta.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. prosince 2008

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu